

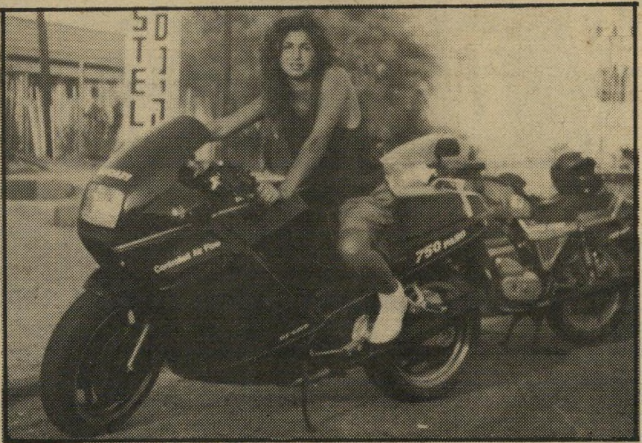
הכל על הכל

מקובל לחשוב כי לאופנוע דימוי גברי, עד שרואים את הכלי הזה מתלבש על גופה החטוב של רחל אוגלי (23).

גולדתי להיות אופנוענית, היא אומרת. ביום היא כמו כולם, בערב היא הנסיכה על האופנוע, אוספת עננים, עשן רווי-שמן והרבה עיניים מלטפות מלות.

יתכן ש-EASY RIDER היא לא הסיגנון שלה, ושל חבריה האופנוענים (או חברות קנ"בה'דוקס), כפי שהם מכנים את עצמם, על שם החברה המייצרת את האופנועים, ועל דורה"פ רחים הם אולי יקראו בספיריהה"ס טוריה, אבל האופנוע, החיה החדשה של המערב הפרוע, מצליח לממש חלק

* הסרט, הידוע בשמו העברי אדם כעיקבות גורלו, מספר על סיוול'אופ' ונשים ברחבי ארצות-הברית. בסרט שיי חק פטר פונדה.

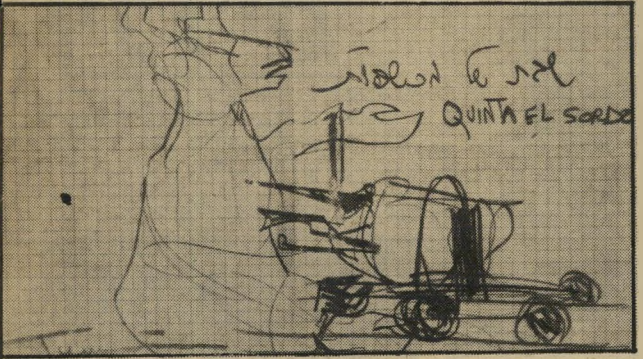

רחל אוגלי החיה החדשה של המערב-הפרוע

מגעועים של בריחה מן הכרך אל מחוזות החופש, בהסתערות קבוצתית אל מרחבים הנגמעים ברוח הטופחת. אחת לשבוע הופכים האופנוענים לבליינים קבועים בקפה שור', הוופך לתנויה-אופנועים צפוף. הם מלמפים, מצחצחים, מציצים באופנוע של השכן, כאילו היו מציצים באשת חבר, מחד לפנים מידע, בורקים כל אפשרות נור ספת הממונה בכלי. רחל אוגלי, ככגד שחור הרוק, בול' טת בין כולם. גם לנסיד שלה קוראים קנ"בה'דוקס', חוקי, משגע, נפח 350 סמ"ק. היא מלטפת את הכלי הכי מהיר

שבת של מכשפות

מה שספרד וגויה עשו ליגאל תומרקין בראש אפשר לראות בתערוכה מיוחדת במינה שתפתח בלמים הקרובים במימד — גלריה לאמנות חזותית. בתערוכה — שכת של מכשפות — מוצגות עבודות שהן גם פיסול וגם תכלית. כשתומרקין מדבר על ספרד הוא כעצם מדבר על גויה הצירי. כשהוא מדבר על גויה הוא מתכוון למציאות הישראלית.

מה שראיתי שם, ראיתי כאן, במציאות הישראלית — התייש במרכז וסביבו המכשפות. הבנתי כי מה שעברה ספרד — אצלנו זה אפילו לא התחיל. אנחנו עוד ניכנס לזה — למילחמת-אזרחים, הפאנגיוס, פולחן-האדם. התייש של גויה מגלם את רוחה"עם ומנהיגיו. אמנות העוסקת בסביבתה בתיאור אישי מאוד של התקופה — זה מה שראיתי בפרדו*.

גויה בפרדו, מאי 1808. תומרקין במימד, מאי 1988. אולי בדרך מיקרה ואולי לא, אני חי בתקופת הפאשיזם של ישראל והתגובה היא שבת של מכשפות. אני לא נגד מילחמות, כמו נגד התבהמות וכניסה לפולחנים מן הסוג של אתה. בחתונה". דברי תומרקין על גויה. את העיקר ראו בתערוכה עצמה.

* מוסיאון האמנות במרדך

שתי אצבעות מצריפין

בימים אלה הגיע לידי השיר הנפוצ ביותר בין החיילים הסדירים בכלא 4 שנכתב על-ידי אריאב מקייטן, שאף הוא בין הכלואים שם. מיישן מקדיש את השיר לאסיר אחר — אים קלר, מי שריסס בסיסמות עשורת כלירכב צנאיים כאות-מהאה על מדינות הכבוש. פירסם ראשון לאריאב מקייטן, קרובו של הזמר, אסיר בכלא 4.

שתי אצבעות מצריפין / אני יושב בין סורגים / כל היום רק מניסדרים / וקשבים למפקדים / ה' אסירים רובם יושבים / על עריקות שוד וסמים.

רחוק מהבית רחוק מהלב / עצור אותי וזה כואב / חושב על חופש המון / חיל על"מ (עציר לפני משפט) בדיכאון.

שתי אצבעות מצריפין / מיוזן קטן על הקפצים / אל "האגף" (אגף-הבידוד, הידוע לשימרה של כלא 4) אותי לוקחים / ומכות לי הם נותנים / רואה חבר שמש' תחרר / ואחר פה יישאר / שת אצבעות מצריפין / הביקורים נורא קצרים / וההורים מדוכאים / מזיל דימעה בתוך ליבי / כי הם לקחו לי את כבודי.

רחוק מהבית רחוק מהלב / עצור אותי וזה כואב / חושב על חופש המון / חייל עצור בדיכאון.

השואה. הפסל מורכב משישה לוחות ועליהם מגרדוד הצוי.

ניחוח פלאסטי לשלום עליכם

מזל שהמציאו את המתרגם אריה אהרוני. אילמלא כן היינו, ברוב תמימי-תנו, ממשיכים לקרוא את המחזות של שלום עליכם בתרגומי הקלוקל של י.ר. ברקוביץ, שדאג "לתקן" את שלום עליכם, לעדן את האירוויה ולשפוך על הגרוטסקה שבסיפוריו מלל סנטימנטלי לי מתקתק המנוגד לטון שבו כתב שלום עליכם את מחזותיו. אבל אריה אהרוני, שועל ותיק של תרגומים, לא ויתר, ושנים רבות טרח כדי להשיב את הכבוד השלום עליכמי, מבלי לגרוע מטעמה המשובח של ה' אירוניה המופלאה שלו. היום, כשמדברים על שלום עליכם, מתכוונים גם לאריה אהרוני, האיש

חנה רובינא ויהושע ברטנובו ב"טוביה החולבי" מכל סנטימנטלי מחקתק במקום האירוניה של שלום עליכם

גופיה, תחנותים ארוכים, תחנותים קצ' רים וכו' וכו'. כשהוא מגיע לגרביים הוא נעצר. הרגליים שלי צריכות להישאר חמות, הוא מסביר לגברת, אחרת אפשר להצי' טנו. הם נכנסים למיטה. היא ערומה. הוא בגרביים. הם מתעלסים. ברגע' השיא תוהה יורם: מעניין מאוד, מה לחץ-הדם שלי עכשיו? ספר המיועד להיפוכונדרים בלבד. עובדה, מעולם לא הייתי היפוכונדרית, אבל אחרי כמה פירק-קריאה הרגשתי איד לחץ-הדם שלי עולה וכל גופי כואב. אז אל תספרו לי שהמחלה הזאת גם מרבקת.

להיזהר. היא ודאי רצתה להיות שח' קנית-קולנוע. לכן תעדיף לעבוד במחד לקת הגברים, וכשהיא מודדת את הדופק הוא עולה ב-40 אחוזים. הצעתו של פוקס במיירה זה היא לחשוב, לשעה קלה, על משהו אחר, מלבד המחלות.

גם על ההיפוכונדרית לא פסח פוקס, והוא מפריך את ההשערה כי גברים נוטים להיפוכונדריה יותר מנשים. תקופת ההריון היא תורה-הזהב של ההי' פוכונדרית. בתקופה זו היא שרויה בגן' עדו של סימפטומים והפרעות, וכל אבריה-הגוף משתתפים בחגיגה. פוקס גם מעניק כמה עצות להי' פוכונדר החי בגפו ולהיפוכונדר הנשוי. את הספר הוא מסיים בפרק המתאר את חייה-האבה של ההיפוכונדר.

סוף-הסוף הגברת עומדת לפניו ערו' מה, והלב של יורם דופק בחווקה. אוי, הדופק שלי לא-נורמלי. הלב, הלב, מי יודע אם אין לי איוה פגם בלב. עכשיו הוא מתפשט: חליפה, חולצה, אפורה,

האשה

מה קורה למודליסטית שהציגה בי' משך שנים את המודותיה לפני פסלים וציירים? יום אחד היא מגלה שגם היא יכולה לפסל ולצייר כמותם.

בימים אלה יוצאת רינה רוברטס

(72) בתערוכת-פסלים משלה. הפסלים עשויים פיסת נייר ששי, צבועים ומוד' בקים על גבי ארמטורה (שלד) מחוטי' תייל. האשה היא הנושא השולט בי' יצירותיה הפיסוליות. בקרוב במוסיאון רמת-גן.

ביקעת השמות

ליד קברות המככים באיזור מודיעין הוקם באחרונה אתר-הנצחה לשואה, שעוצב בידי הפסלים מרילה פרו (אשתו של ח'כ"ע-עבר נפתלי פרו) והדוב חוף. הפסל — זכור וביקעת' השמות — המשתרע על-פני שטח של רונגס-אדמה, מורכב מכמה אלמנטים, שחלקם נבנו בהשראת מצבות עתיקות בפולין. על לוחות גרניט שחורים נחר' טו שמותיהם של יהודים שניספו בשור' אה.

לפני כמה שנים הקימו השניים פסל דומה בנייר-וריק, אף הוא להנצחת

כונדרים, המיועד לשיפור הביצועים היפוכונדריים. מעיין בספר אדם למד שכדי לשפר את ביצועיו עליו להכיר את כל טיפוסי הרופאים ואף את הרופא ההיפוכונדר, העסוק מרבית הזמן במצב בריאותו. במיוחד יש להכיר את טיפוסי הא' חיות — המירשעת, האימהית, הצעירה והסכסית. מזו האחרונה, אומר פוקס, יש